

SFÂNTA CRUCE

Sfânta Cruce deține un loc unic, atât în credința creștină, cât și în slujirea Bisericii Ortodoxe. Este simbolul iubirii și al sacrificiului, precum și al prefigurării Învierii. A influențat arta creștină, arhitectura, pictura, poezia și muzica, mai mult decât orice altceva.

Încă din perioadele timpurii, bisericile maiestuoase au fost construite în formă de cruce, cu o cruce ridicată în vârful fiecăreia. Iconostasul și tot ceea ce se folosește în slujirea uzuală sunt decorate cu cruce. Cruci ornate, folosite pentru binecuvântare, sunt așezate pe Sfânta Masă (în Altar), pentru ca Episcopul sau Preotul slujitor să binecuvânteze poporul. Crucea este purtată de creștinii nou-botezați pentru a-i proteja (de amenințări vizibile și invizibile) și a-i întări în lupta spirituală. Este folosită pentru a binecuvânta apele. În spatele Sfintei Mese, care reprezintă Mormântul gol al Domnului Înviat, Sfânta Cruce stă ca un simbol al răstignirii Sale, sacrificiul Său pentru mântuirea lumii.

Aproape de la început, a apărut tradiția ca Preotul sau Episcopul să binecuvânteze credincioșii cu mâna lor în semnul crucii. Când slujitorul începe Sfânta Liturghie, începe prin a face semnul crucii cu Sfânta Evanghelie peste Sfânta Masă (în altar),

În timp ce se roagă „Binecuvântată este Împărăția Tatălui ...” Aceeași mișcare se face înaintea tuturor celorlalte Sfinte Taine, dar și în fiecare binecuvântare care se face, fie ea cu Evanghelia, Sfintele Daruri sau crucea binecuvântării.

Mirenii pot face și ei semnul crucii. Unind cele trei degete ale mâinii drepte (sub forma Trinității), își trasează punctele crucii pe corp. Începând de la frunte, apoi piept, urmat de umeri (umărul drept la umărul stâng). Facem semnul crucii în multe situații diferite, cum ar fi intrarea într-o sfântă biserică, cinstirea Icoanelor și înainte sau după fiecare Sfântă Slujbă. O facem și în timpul slujbelor, în special la Sf. Liturghie, cum ar fi: când au loc Intrarea Mică a Sfintei Evanghelii și Intrarea Mare a Sfintelor Daruri; înainte și după citirea Sfintei Evanghelii; ori de câte ori sunt invocați Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt; și mai ales înainte și după primirea Sfintei Împărtășanii. Există, de asemenea, momente în care nu trebuie să ne facem cruce, cum ar fi când cel ce slujește ne tămâiază (trebuie doar să ne închinăm) sau când primim anafura din mâna slujitorului (doar ne plecăm și o sărutăm). Acest lucru se aplică și atunci când cerem episcopului sau preotului o binecuvântare (doar ne plecăm și îi sărutăm mâna).

Există multe cazuri în afara Sfintelor Slujbe sau a bisericii în care se poate face semnul crucii. Ne putem face cruce când ne trezim dimineața și înainte de a ne culca. Crucea poate începe și termina mesele noastre, precum și munca noastră. Credincioșii se pot însemna cu semnul Sf. Cruci și înainte de călătorie (pornind mașina și rugându-se lui Dumnezeu pentru protecție) și în orice situație în care trebuie să-i mulțumim Domnului sau să-I cerem ceva. Prin pecetluirea rugăciunilor noastre cu crucea, trupurile noastre, precum și sufletele noastre sunt îndreptate către Dumnezeu. Acest lucru ar trebui să fie făcut însă cu respect, nu cu o formalitate uscată sau neglijență. Minte și întreaga noastră ființă ar trebui să se întoarcă la Dumnezeu în acel scurt moment al facerii crucii. Fie că este vorba de a-L lăuda pe Dumnezeu, de a cere iertarea Lui, de a-L cere ajutorul sau de a invoca protecția Lui, această rugăciune poate fi făcută pentru orice avem nevoie.

Experiența a arătat că multe minuni au rezultat (chiar și de la creștinii obișnuiți) prin facerea semnelor crucii cu credință. Un exemplu uimitor: există un creștin care a fost arestat și apoi i s-a dat să bea o otrăvă mortală. El a făcut semnul crucii peste cupă, a invocat puterea Domnului și a băut otrava. El a rămas nevătămat, confirmând cuvintele Domnului: „dacă vor bea ceva dătător de moarte (otrăvitor), nu-i va vătăma” (Marcu 16:18). Alții au fost protejați de teroarea diavolului de către cruce; și cu puterea ei „vor izgoni demonii”, așa cum a spus și Domnul (versetul 17). Acesta este motivul pentru care Biserica noastră cântă: „Doamne, armă asupra diavolului Crucea Ta o ai dat nouă; că se îngrozeste și se cutremură,

nesuferind a căuta spre puterea ei” (Utrenie, glas 8).

Dragi frați și surori, Domnul ne-a dat această armă puternică împotriva oricărui atac al diavolului și al instrumentelor sale, precum și a oricărei adversități din viața noastră. Precum Sfinții Părinți învață (prin experiență), Crucea acoperă pe toți creștinii. Este o sursă de sfințire și putere; susține credincioșii; dă speranță; vindecă bolnavii; și ne protejează mereu, mântuindu-ne de rău.

Sfânta Cruce, pe care Biserica ne-o oferă astăzi pentru cinstire, este paznicul întregului univers și un port al mântuirii. Este o scară care ne duce la Rai și multe altele.

Fie ca și noi să căutăm refugiu în Sfânta Cruce a Domnului, în fiecare zi și în orice situație, fie pericol sau nevoie. Facem acest lucru cu certitudinea că și noi vom vedea minuni în viața noastră. Amin.